
2002-6-RE

CAUSA 2002-6-RE

Número de registre: 201-2002. Recurs d'empara

AUTE DEL DIA 9 DE SETEMBRE DEL 2002

BOPA núm. 68, de l'11 de setembre del 2002

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional el dia 2 de juliol del 2002 per la representació processal dels Srs. Jordi Cornella Puy i Miquel Font Puigcernal, contra les sentències de dates 17 de maig del 2001 i 5 d'abril del 2002, dictades pel Tribunal de Batlles i pel Tribunal de Corts, respectivament, per haver-se produït una presumpta vulneració del dret a la jurisdicció i del dret a la presumpció d'innocència, reconeguts a l'article 10 de la Constitució i atès que sol·licita al Tribunal Constitucional que vulgui atorgar l'empara sol·licitada, anul·lar les sentències esmentades i reposar "la part recurrent en la plenitud del seu dret mitjançant l'adopció de les mesures necessàries";

Vista la Constitució, especialment els articles 10, 41, 88 i 98 c);

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment el títol IV, capítol sisè;

Vist l'informe del Ministeri Fiscal de data 23 de juliol del 2002;

Escoltat l'informe del magistrat ponent, Sr. Miguel Ángel Aparicio Pérez;

Antecedents

Primer

Mitjançant sentència de data 17 de maig del 2001, dictada pel Tribunal de Batlles, els Srs. Jordi Cornella Puy, Miquel Font Puigcernal i Josep Montané Teixé van ser condemnats com autors responsables dels delictes menors de mort d'isards fora del període previst per a la seva caça i de mort de cabrit d'isard en qualsevol època de l'any, a la pena de multa de 400.000.- pessetes, retirada de la llicència de caça i inhabilitació per obtenir-la durant un termini de tres anys al Sr. Cornella, i multa de 300.000.- pessetes i retirada de la llicència de caça i inhabilitació per obtenir-la durant un termini de tres anys als Srs. Font i Montané.

Segon

Els condemnats van interposar recurs d'apel·lació contra aquesta sentència, demanant la seva revocació i l'absolució dels delictes imputats per inexistència de proves acusatòries i defecte en l'apreciació de la prova practicada.

Amb data 5 d'abril del 2002, el Tribunal de Corts va desestimar el recurs d'apel·lació esmentat.

Tercer

Amb data 22 de maig del 2002, els recurrents van presentar un incident de nul·litat d'actuacions davant el Tribunal de Corts per vulneració de l'article 10 de la Constitució.

Quart

Mitjançant aute de data 6 de juny del 2002, el Tribunal de Corts va desestimar l'incident de nul·litat per considerar que aquest "no es pot utilitzar com a mitjà dirigit a obtenir una nova valoració de la prova i arguments en el recurs" i que el Tribunal de Corts s'havia pronunciat àmpliament sobre la valoració de la prova practicada, no podent entrar a valorar sobre actuacions de la fase d'instrucció que havien estat aportades a la fase del plenari, ja que el "dret a la motivació (...) no autoritza a exigir un raonament exhaustiu i pormenoritzat de tots els aspectes i perspectives que les parts puguin tenir de la qüestió que es decideix, havent-se de considerar suficientment motivada aquella resolució judicial que permet conèixer quins han estat els criteris seguits".

Cinquè

Amb data 2 de juliol del 2002, la representació processal dels Srs. Jordi Cornella Puy i Miquel Font Puigcernal, va interposar davant el Tribunal Constitucional un recurs d'empara per presumpta vulneració del dret a la jurisdicció i del dret a la presumpció d'innocència, reconeguts a l'article 10 de la Constitució.

En el seu escrit, la representació processal dels recurrents al·lega que la sentència del Tribunal de Corts de data 5 d'abril del 2002 "ha passat per alt amb total i absolut silenci tots i cadascun dels motius de greuge que constitueixen l'argumentació del recurs d'apel·lació. Aquesta actuació en cap cas es pot considerar com una desestimació tàcita, constituint aquesta incongruència omissiva una clara vulneració del dret a la tutela judicial".

Així mateix, afegeix que les sentències dictades pel Tribunal de Batlles i pel Tribunal de Corts han vulnerat el dret a la presumpció d'innocència ja que durant el procés s'ha invertit la pràctica de la prova i "no apareix en moment anteprocessal o processal cap prova directa, i tampoc indirecta o de presumpcions, sinó únicament l'existència d'indicis o sospites".

Per acabar, aquesta part demana al Tribunal Constitucional que vulgui atorgar l'empara sol·licitada, anul·lar les sentències de dates 17 de maig del 2001 i 5 d'abril del 2002, dictades pel Tribunal de Batlles i pel Tribunal de Corts, respectivament i reposar "la part recurrent en la plenitud del seu dret mitjançant l'adopció de les mesures necessàries".

Sisè

Amb data 23 de juliol del 2002, el Ministeri Fiscal va presentar el seu informe en què considerava

que la sentència del Tribunal de Corts “contesta de forma motivada i raonada, tota vegada que en el seu segon considerant fa referència a aquesta petició de revisió de la prova a càrrec, posant de manifest que aquesta facultat de l'òrgan d'apel·lació haurà d'exercir-se sempre amb mesura i tan sols en els supòsits en què l'error d'apreciació de la valoració de la prova resulti del tot evident”. A més, el Ministeri Fiscal també considera que no existeix cap motiu per al·legar la vulneració del dret a la presumpció d'innocència ja que “es van practicar suficients proves de càrrec que van revestir de fonamentació racional l'acusació de que eren objecte els avui recurrents, havent pogut els mateixos utilitzar tots els mitjans de prova en el seu descàrrec, sense que el Tribunal Constitucional pugui entrar a revisar la valoració de la prova efectuada pels Tribunals Ordinaris”. Per tant, el Ministeri Fiscal demana la inadmissió a tràmit per manca manifesta de contingut constitucional del recurs d'empara presentat pels Srs. Jordi Cornella Puy i Miquel Font Puigcernal.

Fonament jurídic únic

Com acabem d'exposar en l'antecedent cinquè, el demandant sol·licita que s'anul·li la sentència del 5 d'abril del 2002, dictada pel Tribunal de Corts, i, consegüentment, la sentència apel·lada del 17 de maig del 2001 del Tribunal de Batlles, per infracció del dret a la jurisdicció en les seves facetes d'incongruència omissiva i de lesió del dret a la presumpció d'innocència.

El demandant fonamenta la incongruència omissiva en el fet que el Tribunal de Corts no ha contestat les seves propostes de valoració de les diferents proves. Això, com afirma el Ministeri Fiscal, no és cert perquè el Tribunal de Corts entén que la valoració de les proves ja l'ha realitzat correctament el Tribunal de Batlles i motiva el perquè. Si analitzem el recurs d'apel·lació, l'incident de nul·litat d'actuacions i el recurs d'empara, es pot observar que el seu contingut no és més que una repetició reiterada, no d'unes pretensions en sentit tècnic, sinó d'uns arguments valoratius o al·legacions sobre les proves, ja resumides i detallades en el tercer resultant de la sentència del Tribunal de Batlles, sobre les quals aquest darrer Tribunal ja es va pronunciar quan va declarar com a fets provats aquells que es mencionen en el primer resultant: davant de les declaracions de l'avui demandant en empara, ja es van pronunciar in totum primer el Tribunal de Batlles i després el Tribunal de Corts. El demandant, d'aquesta manera, parteix d'un cert error argumentatiu: quan aquest Tribunal ha declarat el dret a rebre contesta positiva o negativa a les pretensions diverses formulades per les parts, atribueix al concepte de pretensió el seu sentit tècnic de determinació o de concreció juridicoprocessal del petitum i no, segons sembla entendre aquesta demanda, com a dret a la contesta de tots i cada un dels arguments, opinions o valoracions que les parts puguin presentar. I, en aquest cas, no s'ha produït una especificació de cada pretensió considerada aïlladament o una proposició de proves que hagi estat rebutjada o la introducció en el procés d'alguna dada nova que hagués hagut de ser tinguda en compte per la seva transcendència als efectes de la decisió final; el que hi ha hagut han estat simples al·legacions que figuren en el procés des del primer moment, que han estat conegudes a bastament per la jurisdicció i rebutjades motivadament pel Tribunal de Corts.

De tot això resulta que el primer fonament de la pretensió del recurs d'empara que invoca una incongruència omissiva manca de qualsevol suport processal en la via del recurs d'empara: aquest Tribunal no pot entrar en la valoració de la prova; el Tribunal de Corts ha motivat la seva postura; i l'article 91.1 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional no pot ser més expressiu: “El Tribunal considera fets provats els que figurin amb aital caràcter a la causa recorreguda”.

I pel que fa a la vulneració de la presumpció d'innocència tampoc es pot sostenir. Com també indica el Ministeri Fiscal, la part demandant confon la prova de càrrec amb la prova de descàrrec: si un dels acusats afirmava haver estat a Barcelona a la data dels fets, una vegada practicada la prova de

càrrec, era a ell a qui li corresponia demostrar-ho. Per tant, tampoc hi ha cap indicati de vulneració del dret invocat.

Per consegüent, aquesta demanda d'empara manca de contingut constitucional per incompetència manifesta del Tribunal Constitucional per entrar a jutjar la valoració de la prova realitzada per la jurisdicció ordinària i per no haver-hi indicis de lesió de cap altre dret a la jurisdicció.

Per tot el que s'ha exposat,

El Tribunal Constitucional del Principat d'Andorra,

DECIDEIX:

Primer

No admetre a tràmit el recurs d'empara 2002-6-RE, interposat per la representació processal dels Srs. Jordi Cornella Puy i Miquel Font Puigcernal, contra les sentències de dates 17 de maig del 2001 i 5 d'abril del 2002, dictades pel Tribunal de Batlles i pel Tribunal de Corts, respectivament.

Segon

Notificar el present aute a la representació processal dels Srs. Jordi Cornella Puy i Miquel Font Puigcernal, al president de la Batllia, al president del Tribunal de Corts i al Ministeri Fiscal.

Tercer

Publicar el present aute, d'acord amb el que disposa l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al Butlletí Oficial del Principat d'Andorra.

Acordat a Andorra la Vella, pel Tribunal Constitucional, el 9 de setembre del 2002.

Miguel Herrero de Miñón

Philippe Ardant

President

Vicepresident

Miguel Ángel Aparicio Pérez Pere Vilanova Trias

Magistrat

Magistrat